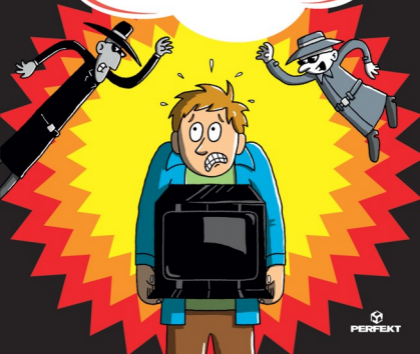

Hrvoje Kovačević

**DOBRODRUŽSTVO
POČITAČOVÉHO HEKERA**

PERFEKT

Dobrodružstvo
počítačového hekera

SKÔR AKO ZAČNETE ČÍTAŤ

Čierna skrinka je zaužívané pomenovanie zariadenia, ktoré nahráva technické informácie o lete lietadla a hlas pilotov počas letu. Nahraté informácie sa využívajú v prípade nehody, aby sa zistila jej príčina.

Dávno, v roku 1968, chcel Toma Šimić darovať svojmu synovi Zvonkovi na narodeniny televízor. Počas výpredaja pozostalosti veľkého dobrodruha a autora cestopisov Luku Štampara kúpil krásny, tmavosivý predmet s veľkou obrazovkou. Čierna skrinka, ako ju hrdinovia románu nazývajú, sa stala predmetom konfliktov medzi otcom a synom, až kým ho po tridsiatich rokoch nenašiel na povale Tomov vnuk Vito. Čo vlastne je tá čierna skrinka a aké nepríjemnosti vniesla do životov hrdinov, si môžete prečítať v tomto vzrušujúcom románe.

Hrvoje Kovačević

*Preklad
Alica Kulihová*

Dobrodružstvo počítačového hekera

Text © Hrvoje Kovačević
Illustrations © Ivan Prilić Prle
Slovak translation © Alica Kulihová
Slovak edition © Perfekt 2015

PROLÓG

O CHVÍLU SA VRÁTIM

Toma Šimić skúmavo hľadel na kostrbatý, ťažko čitateľný oznam naca-pený na dverách obchodu. Jesenný dážď bol čoraz nepríjemnejší a vlasy mal už celkom mokré. Voda mu tiekla po čele, po nose a zo špičky nosa mu kvapkala na bradu a prsia. Vedel, že vyzerá hlúpo.

– Starý Mato asi tak skoro nepríde.

Z úvah ho znenazdajky vytrhol Stipa Lovrić, kolega z roboty, ktorý sa odrazu zjavil za jeho chrbtom. Vždy si kládol otázku, ako sa dokáže taký veľký a ťarbavý chlap tak nečujne pohybovať. Ani Stipa nemal dážd-ník, tiež bol celý premočený.

– Myslíš? – spýtal sa ho Toma. Vôbec nebol nadšený, že stretol Stipu práve teraz.

– Určite. Sedí v nejakej krčme a je mu úplne šum a fuk, že jeho zákaz-níci mognú. Podíme si aj my dať niečo do nosa.

– Dnes nemôžem, ponáhľam sa...

– Kam sa ponáhľaš?

– Domov.

– Domov? A čo doma?

– Zvonko má dnes narodeniny.

– Skutočne? Tvoj syn má narodeniny? Tak to musíme osláviť!

– Inokedy. Chcem mu kúpiť darček, takže musím počkať, kým príde Mato.

– Tu mu chceš niečo kúpiť?

– Áno.

– Hm. A čo by si tu preňho kúpil?

– No, myslel som..., že televízor.

Stipa Lovrića to veľmi zaujalo. Televízor je drahá vec a ten, kto ho plánuje kúpiť, musí mať vo vrecku nemalý balík peňazí. Dobre vedel, že Tomu Šimića dokáže nahovoriť na všeličo, a preto začal rýchlo premýšľať, ako by situáciu mohol čo najlepšie využiť vo svoj prospech.

– Vravíš televízor? A rozhodol si sa, že ho kúpiš akurát u starého Mata?

– A kde inde v Požege sa dá kúpiť televízor? V obchodnom dome a u Mata. A tu je to oveľa lacnejšie.

– Máš pravdu, Mato je fiškus, ale je fakt najlacnejší v Požege, – súhlasil Stipa. – Ale na druhej strane... možno ani nie.

– Ako to myslíš? – spýtal sa Toma, ktorý sa pre neočakávané stretnutie cítil čoraz nepríjemnejšie. Nevedel však, ako sa zbaviť neželanej spoločnosti.

– Počul si o Lukovi Štamparovi?

– O Lukovi Štamparovi? Áno, počul, samozrejme. Považuje sa za legendu v Požege. Precestoval celý svet. Neexistuje na zemeguli miesto, kde by on nebol. Počul som, že zmizol v nejakom pralese.

– Áno, starý Štampar tento raz už skutočne kdesi vonia fialky zospodu. Predčierom oznámili, že ho našli mŕtveho v... Brazílii, zdá sa mi.

– Nevrav, to som nepočul!

– Veru tak.

– To mi je fakt ľúto. Ale ako to súvisí s mojou kúpou televízora?

– Možno to s tým nesúvisí – a možno súvisí. Jeho vdova sa rozhodla rozpredať za babku všetky veci, ktoré zo svojich ciest navláčil domov. Práve dnes sa koná ten výpredaj. Možno by sa tam našiel aj nejaký lacný televízor. Čo povieš, há?

– No, ani neviem... Nechcel by som kúpiť nejaký starý krám, chcem nový televízor.

– Ale, Toma, používaný televízor od Luku je päťkrát lepší ako nový od Mata.

– Nerozumiem...

– U Mata si môžeš kúpiť televízor domácej výroby a od Luku západný – anglický alebo americký. No tak ideme?

– Nie je to od pani Štamparovej trochu nepekné, že predáva veci dva dni po manželovej smrti? Prečo ich neponúkne múzeu?

– Múzeum prejavilo záujem o kúpu jeho vecí, ale ona ich chce rozpredať. Mne sa to nezdá divné. Čakala na muža celý život a potom vypustí dušu kdesi v nejakom lese. Určite sa naňho poriadne nahnevala. To však nie je náš problém. Ideme teda?

– Dobre, tak poďme, – neochotne súhlasil Toma.

Kráčali pod striedkami domov, aby sa čo najviac chránili pred dažďom. Istý čas šli mlčky a potom sa Stipa opýtal:

– Koľkože má rokov ten tvoj malý?

– Pätnásť.

– Pätnásť?! Bože, ako ten čas letí! Akoby to bolo len včera, keď sme zapíjali jeho narodenie. Veruže sme to vtedy krásne oslávili.

– Veruže, áno!

– A teraz mu kupuješ televízor na pätnáste narodeniny, čo? Krásny darček.

– No, áno... Jasné, všetci sa budeme naň pozerat'.

– Veď som ani nepredpokladal, že bude mať každý svoj televízor. Má ešte niekto z tvojej ulice televízor?

– Nemá! – hrdo povedal Toma Šimić. Je pravda, že na televízor šetril takmer tri roky, ani topánky si za ten čas nekúpil, a tak teraz chodil v starých, rozpadnutých topánkach, ktoré mal úplne premočené. Ale vyplatilo sa to. Nemohol sa dočkať chvíle, keď prinesie domov televízor.

– Tvoj syn musí byť skutočne dobrý chlapec, keď mu kupuješ taký darček, – pokračoval Stipa, ktorému dlhé prestávky v ich rozhovore nehrali do karát, pretože Toma by si mohol niečo vymyslieť, čo by jemu nevyhovovalo.

– Je, je dobrý! – ešte pyšnejšie odpovedal Toma. – Je najlepším žiakom v triede. Má samé jednotky. Ja som ledva ukončil základnú školu a on určite pôjde aj na vysokú.

– Vysokú školu?! Vzdelanie detí vyjde dosť drahé.

– Ja mu to umožním, aj keby som musel predať dom. Môj syn bude... vysokoškolsky vzdelaný občan.

– Čo bude?

– To, čo sa stane z toho, kto ukončí vysokú školu.

– Veď hej, môžeš takto uvažovať, keď mu ide škola, – poznamenal Stipa Lovrić. – Ja by som svojho Duku nemohol prihlásiť na vysokú školu, ani keby bol mojím blízkym príbuzným sám minister školstva. Škola mu nejde a – nič s tým nezmôžem. Má sedemnášť rokov a neskončil ešte ani ôsmu triedu. Už sme tu!

Došli pred vchodové dvere obrovského rodinného domu, ktorý stál na hlavnom námestí v meste a istú chvíľu pred nimi nerozhodne postávali. Potom Stipa zazvonil. Dvere sa náhle otvorili a zjavil sa v nich dôstojný, vysoký muž v elegantnom obleku. Namosúrene si premeral dvojicu zmoknutých, biedne oblečených prišielcov a spýtal sa hlbokým hlasom:

– Nech sa páči, čo si prajete?

– Počuli sme, že sa tu koná výpredaj, – rozpačito odvetil Stipa, ktorý nečakal takéto privítanie.

– Výpredaj sa už takmer skončil.

– Viete, chceli sme kúpiť televízor...

– Televízor?! – prekvapil sa muž. – Ako ste prišli na to, že by v pozostalosti pána Štampara mohol byť televízor?

– No, tak... – Stipa pozbielal nabral odvahy a pokračoval. – Môj priateľ chcel kúpiť televízor... synovi na pätnáste narodeniny... v Matovom obchode..., starý Mato tam nie je... určite zase kdesi popíja... tak sme si mysleli...

Muž si zamyslene premeriaval Stipu, potom sa pozrel na Tomu, ktorý sa cítil čoraz trápnejšie a potom sa znenazdajky usmial.

– Vlastne, jeden televízor, ktorý nikto nekúpil, by sa tu ešte našiel. Podťe ďalej, ale poprosím vás, aby ste si poriadne očistili topánky.

Nádherným schodiskom sa dostali na prvé poschodie a vstúpili do obrovskej izby bez nábytku. Na lakovaných parketách boli porozkladané nezvyčajné, exotické predmety: kopije a štíty afrických domorodých kmeňov, hudobné nástroje neznámeho pôvodu, časti ľudových krojov, rôzne nádoby a príbory. Bolo očividné, že sú to iba pozostatky veľkej kolekcie. Skupina ľudí si mlčky prezerala vystavené veci.

Postaršia žena stála hrdo pri okne a s ľahostajným pohľadom sa pozerala von. Toma ihneď pochopil, že je to pani Štamparová. Ten dôstojne vyzerajúci muž k nej podišiel a čosi jej pošepol. Ona sa prekvapene strhla a pozrela na Tomu. Potom nasledovala tichá dohoda s dôstojným mužom, ktorá sa zmenila na škriepku. Nakoniec pani Štamparová pokrčila plecami a znovu sa zahľadela von. Muž dal znamenie Tomovi a Stipovi, aby ho nasledovali. Prešli do vedľajšej izby.

Táto miestnosť bola oveľa menšia, súdiac podľa nábytku, šlo asi o pracovňu. Na písacom stole ležal akýsi predmet, zabalený do čiernej látky. Muž ho opatrne rozbalil a pred Tomovým prekvapeným pohľadom sa objavil krásny, tmavosivý predmet s veľkou obrazkou.

– Čo to stojí?

– Nie veľa, no je tu jeden problém. Táto vec nebola nikdy vyskúšaná. Možno sa pri preprave poškodila, možno bola už pri kúpe pokazená. Dostanete ju za pätinu ceny najlacnejšieho nového televízora, ale už ho nebudete môcť vrátiť, ak by nefungoval.

– Za päťtinu ceny najlacnejšieho nového televízora!!! – nadchol sa Stipa.
– Dokonca aj keby bol poškodený, môžeš zavolať opravára a aj tak si ešte v pluse.

– Mohli by sme ho vyskúšať tu? – navrhol Toma.

– Žiaľ, to nie je možné. Pani Štamparová má svoje dôvody, prečo sa chce čo najskôr zbaviť vecí zosnulého manžela. Pritom zisk vôbec nie je dôležitý, takže by som vám ešte mohol spustiť z ceny.

– Bol by si blázon, keby si to nekúpil, – znovu sa do toho zamiešal Stipa, ktorého čoraz viac rozčuľovalo Tomovo váhanie.

– Tak dobre, kúpim ho, – rozhodol sa napokon Toma.

Keď sa znovu ocitli na ulici, Toma sa pozrel na okno, v ktorom stála pani Štamparová. Hoci bolo medzi nimi dvojité sklo, popraskané kvapkami dažďa, Toma by mohol odprisahať, že z jej pohľadu šla hrôza. Ale dážd', Stipova prítomnosť a vedomie, že ho doma čaká Zvonko, mu nedovolili, aby svojej predtuche venoval viac pozornosti.

– Podme osláviť kúpu, – vyzval ho Stipa tónom, ktorý znel viac ako príkaz než návrh.

– Inokedy, teraz sa ponáhľam, – povedal Toma a vydal sa smerom domov.

– Čo si sa zbláznil?! – zvolal od prekvapenia Stipa. Také čosi sa nemôže zaobiť bez rundy!

– Zvonko má dnes narodeniny. Nechcem, aby zacítil v mojom dychu alkohol, keď sa vrátim.

– Fíha, len čo sa páňko stal majiteľom televízora, pálenka mu už nie je dosť dobrá. A spomínaš si, priateľ môj, že to ja som ťa priviedol na ten výpredaj a keby dnes nemal tvoj syn narodeniny, ten televízor by som bol kúpil ja. Veru, ja by som ho kúpil! Takto to nemôžeme nechať!

– Nemôžeme? – zaváhal Toma, zastavil sa. – No dobre, tak si ho odo mňa kúp! Daj mi peniaze a ja ti dám televízor, zájdem do Matovho ob-

chodu a kúpim televízor, ktorý som aj plánoval kúpiť pred tým, než som ťa stretol.

– Nemám toľko so sebou. Daj mi teraz televízor a ja ti zajtra prinesiem peniaze.

– Môj Zvonko má narodeniny dnes a nie zajtra.

Stipa sa díval na Tomu s veľkým údivom. Pomaly mu dochádzalo, že asi zostane bez pitia a nechápal, prečo sa Toma tak bráni.

– Ak ma teraz nepozveš na pohárik, do konca života ti to nezabudnem!
– pokúšal sa ešte raz Stipa.

Toma iba mykol plecóm, otočil sa a ponáhlal sa domov. To, že nechal Stipu úplne ohromeného, ho v tej chvíli vôbec netrápilo.

RAŇAJKY

– Pyžamo si si vzal?

– Zdá sa mi, že áno. Prečo?

– Prečo? Preto, lebo ho potrebuješ.

– Počúvaj, Sandra, cestoval som aj predtým ako som sa oženil a nemal som s tým problém. Aj keby som si to hlúpe pyžamo so sebou nevezal, kúpil by som si ho v Umagu. Venuj sa radšej synovi.

Sandra Šimičová sa pozrela na syna Vita, ktorý zaspal hlavou v dlaniach.

– Vito, zobuď sa!

– Čo?!

– Zobuď sa, raňajkujeme.

– Raňajkujeme? – Vito sa prekvapene a ospalo pozrel do taniera. – Prečo už raňajkujeme, keď je len päť hodín? Čo sa do kelu deje?! Prečo ešte nespíme ako všetci slušní ľudia?

– Slušní ľudia vstávajú ráno o piatej, – prísne odpovedal Zvonko Šimić zahľadený do svojich papierov.

– Tak to im gratulujem!

– Počúvaj, trkvas, ja v tvojich rokoch som každé ráno vstával o piatej, robil kľuky, sprchoval sa v studenej vode, pretože teplú sme nemali a potom ešte pred vyučovaním rúbal susedom drevo, aby som si čosi zarobil.

– Áno a o deviatej večer si bol úplne vygumovaný. A ja som šiel včera spať až po polnoci.

– Nebol som už o deviatej vygumovaný, každý večer som sa do polnoci učil. A čo si robil v noci ty?

– Bol som na počítači.

– A čo také si robil na počítači? Hral si tie svoje počítačové hry. To, že si macher v počítačových hrách ti život neuláhcí.

– Možno nie. Ale na sto percent mi pomôže, že môj foter je niekto dôležitý.

– To som rád, že si si taký istý. A okrem toho, tvojho fotra dobre poznajú v Požege, a mladý pán by určite raz rád študoval.

Počas obvyklých prekáračiek otca so synom, Sandra Šimićová, manželka a matka, usilovne premýšľala, ako by to ukončila. Veľakrát si už priznala, že nevie, ako na to. Nakoniec sa len spýtala:

– Zvonko, dáš si ešte trochu kávy?

– Čo? Kávu? Áno... prosím si ešte trochu.

Možno urobila chybu v tom, že sa priveľmi snažila držať pohromade rodinu. Zvonko dnes vstal skoro ráno, lebo ide na služobnú cestu, a tak aj Sandra vstala skôr, zobudila i Vita, aby sa spolu naraňajkovali, keďže nebudú dlhší čas spolu. Namiesto toho však, aby si užili spoločné raňajky, Vito za stolom spal a Zvonko listoval nad svojím tanierom v papieroch, ktoré bude potrebovať na služobke.

A pritom raňajky boli také chutné! Sandra vstala ešte pred Zvonkom

a urobila palacinky, uvarila kávu a kakao, pripravila limonádu, nátierky a všetko krásne naservírovala. Ale to zrejme nestačilo na to, aby nadchla svojich chlapov.

Zaplavil ju pocit viny: nevenuje sa dost' svojej rodine. Priveľa pracuje, priveľa sa venuje svojej lekárskej profesii. Syn trpí nedostatkom lásky a rovnako aj jej manžel. Pozrela sa na Zvonka. Vôbec však nevyzeral ako trpiaci človek. Na rozdiel od nej, pravdepodobne.

– Vito, prosím ťa, daj si aspoň kúsok palacinky.

– Nemôžem, mama...

– Natriem ti ju. Čo chceš?

– Čo ja viem... orieškový krém.

– Oriškový krém... pohrdavo vyprskol Zvonko ukladajúc si papiere.

To je pravé jedlo pre skutočných chlapov.

– Zvonko, Vito má trinásť.

– Ty máš rád krvavý biftek... ako pravý chlap.

– Ja jem palacinky s lekvárom, ale...

– Super!

– Chlapci, nevidíte sa niekoľko dní...

– Ako keby sme sa vídali, keď foter nie je na služobke... – protirečil jej Vito nasilu prežívajúc palacinku s orieškovým krémom.

To je pravda. Sandra si to musela priznať. Zvonko bol úspešný riaditeľ a za tento úspech platil aj častými rannými odchodmi z domu, keď ešte Vito spal a vracal sa, keď bol už dávno v posteli.

Vito sa čoraz viac uzatváral do sveta počítačových hier. Ani to nebolo dobré. Hoci, v škole mal vynikajúce výsledky, a tak mu nemohli vyčítať, že to vplýva na plnenie jeho povinností. Sandra by bola ale oveľa šťastnejšia, keby sa venoval nejakému športu na čerstvom vzduchu. Aj ona bola kvôli svojej zodpovednej robote často mimo domu, ale keďže už mala na dnes ráno dost' sebaobviňovania, rozhodla sa, že prestane s ro-

zoberaním tejto situácie. Vzala si palacinku, natrela orieškovým krémom a s chuťou sa do nej zahryzla.

Zvonko poukladal papiere do aktovky, pozrel sa na Sandru a potom na Vita. Zdá sa, že nakoniec aj on pochopil, že istý čas sa s nimi neuvidí. Vyzeral, akoby nevedel, čo má povedať. Úspešný Zvonko Šimić predsa len nebol vo všetkom taký sebaistý. Napokon povedal:

– Takže, budete musieť bezo mňa niekoľko dní vydržať... Vito, ideš ešte do postele?

– Nie. Umyjem okná, kým pôjdem do školy. A možno natriem aj fasádu domu, ak stihnem. Na zeleno!

Otec nemal nič proti istej dávke drzosti v synových odpovediach. Dôvod bol určite aj ten, že i on sa, hoci podvedome, cítil vinný, že jeho vzťah so synom nie je ideálny.

– Pôjdeš navštíviť starkých?

Vito zdvihol hlavu a prekvapene sa pozrel na otca. Starí rodičia neboli síce zakázanou témou, ale málokedy prišla na nich reč. Aj Vito, aj Zvonko vedeli, čo sa v Požege povráva, že Zvonko Šimić umiestnil rodičov do domova dôchodcov, hoci má veľký dom s rozlohou 250 m². Bola to pravda, oni dvaja si však mysleli, že je to v poriadku.

Zvonko bol presvedčený, že jeho rodičom Tomovi a Ljerke Šimićovým, ktorí sa zriekli všetkého, čoho sa človek môže zriecť, len aby on mohol vyštudovať, je oveľa lepšie v domove dôchodcov medzi svojimi vrstovníkmi, ako v ich dome. Aby si úplne upokojil svedomie, každý mesiac im dával vreckové, omnoho vyššie ako boli ich dôchodky.

Ani Vito by nebol dvakrát nadšený, keby býval so starými rodičmi. Mal ich rád, občasné stretnutia ho potešili, ale aby bývali spolu... To sa mu predsa len zdalo trochu prehnané.

– Dobre, pôjdem za nimi, – povedal Vito po krátkom zaváhaní. – Vlastne, už som na to myslel.

- To je od teba pekné.
- A ty sa im ozveš z Umagu? – spýtala sa Sandra, ktorej sa zas nepáčilo, že jej svokrovci nebývajú s nimi v ich veľkom dome, ale nemohla zmeniť rozhodnutie manžela.
- Samozrejme. Pošlem im jednu krásnu veselú pohľadnicu... Aká je adresa domova dôchodcov?
- Máš ju v diári.
- Máš pravdu. Dobre. A ty, Vito?
- Akože čo, a ty, Vito?
- Čo nové v škole? Už si predsa ôsmak.
- Ôsmak som už dva mesiace. A nemusíš sa báť! Na gymnázium sa dostanem aj bez tvojich konexií, a to len vďaka mojim známkam.
- Z toho som nemal ani obavy. A šport? Ako ti to ide?
- Čo máš na mysli?
- Hráš za školu hádzanú? Alebo futbal?
- No, už len to by mi chýbalo! Veď je jeseň, mám dosť, keď ma ten bláznivý učiteľ núti behať v tomto nečase za loptou v krátkych nohavičiach. Keby som musel ešte aj po škole... umrel by som.
- Nerobíš dobre, synček. Je dobré mať športového ducha. Bez toho to nejde. Si vysoký a silný. Pokiaľ ide o to, podal si na ocka. Mohol by byť z teba skvelý športovec, len keby si sa trochu snažil. Máš vynikajúce známky, to je pekné, ale musíš byť aj v športe dobrý. V zdravom tele, zdravý duch. Pozri sa na mňa! Vysokú školu som ukončil ako sa patrí a popri tom som sa stíhal venovať aj boxu v klube Trešnjevka, ktorý hral vtedy druhú ligu. Ešte aj dnes, každé ráno, skôr než idem do roboty, urobím šesťdesiat kľukov. Dobre, dnes ráno, nie, lebo sa trochu ponáhľam, ale inak to nikdy nevynechám. A aspoň dvakrát do týždňa, aj keď mám povinnosti, behám popri rieke. Teda, Vito... Čo som to len chcel povedať?

- To už nikto nevie.
- No áno, už viem. Moja rada znie – venuj sa nejakému športu, posilňuj svoje telo. Venuj sa fyzickému tréningu, trénuj bojové umenie. Ak sa ocitneš v situácii, že sa s niekým pobiješ...
- Zvonko, myslím si, že by si už mal ísť, – skočila mu do reči Sandra.
- Cesty sú mokré, nemal by si sa ponáhľať.
- Máš pravdu, – súhlasil Zvonko, ktorý si uvedomil nezmyselnosť svojho monológu, teda jeho účinku na Vita.
- Ocko, máš v taške ešte ten diktafón?
- Myslím si, že áno. Prečo?
- Mohol by si mi tie tvoje dobré rady nahráť na diktafón, aby som si ich potom mohol v pokoji vypočuť.
- Len si rob zo mňa žarty. Jedného dňa pochopíš, že som mal pravdu.
- To určite. Už bež, foter, maj sa a jazdi opatrne.

MAD DUKE

- Čau, Vito, tak ako?
- Na figu, Pišta môj, úplne na figu. Som veľmi smutný.
- Pišta udivene cúvol pred Vitom. Prekvapilo ho, že sa tento vysoký chalan naňho tak uprene pozeral.
- Smu-smutný? – zakoktal sa Pišta premýšľajúc, čo by mohlo byť príčinou. – Prečo si smutný?
- Zradil ma priateľ. Niečo mi sľuboval a nesplnil sľub. Aspoň sa mi tak zdá, že nesplnil.
- Nevrav?!
- Aha. Ty ani netušíš, o čom hovorím?

Pištovi odrazu došlo, na čo Vito myslí. Sľúbil, že mu prinesie disketu s novými počítačovými hrami, a nespravil to. Po prvé, zabudol a po druhé ani Vito nesplnil svoj sľub. Totiž, Vito mu nevrátil jeho disketu.

Tento pomeňší chlapec nezbadal, že sa rozprávajú v bezprostrednej blízkosti troch dievčat, ktoré chodili spolu s Vitom do 8. A. Andrea jedla sendvič, Vesna a Tamara sa očividne nudili. Prítomnosť dievčat dosť ovplyvnila Vitov slovný prejav.

– O diskete?

– No super, super, – pochválil ho Vito.

– Vieš, nedohodli sme sa tak, – povedal chlapec z 8. B a hral sa so zipsom na bunde.

– Nedohodli sme sa tak? – začudoval sa Vito, – je dnes pondelok?

– Áno.

– Desiateho novembra 1997?

– Asi áno.

– Je veľká prestávka? Je. A my sme sa dohodli, že mi disketu dáš ešte pred školou. Môžeš mi vysvetliť, v čom je problém?

V podstate neexistoval nijaký problém. Pišta skutočne do telefónu Vitovi povedal, že mu dnes pred prvou hodinou prinesie disketu s novými počítačovými hrami, ale to bolo v piatok popoludní a nebolo by na tom nič divné, keby Pišta zabudol. Aj spomínal nejakú starú disketu, čomu Vito ani veľmi nerozumel.

No Vito si myslel, že by nebolo zlé prejaviť sa pred Andreou ako drsný chalan, s ktorým sa nikto nemôže beztrešne zahrávať. Oproti všeobecne platnému názoru, že počítačoví maniaci sú magori, Vito bol presvedčený, že všetci skutoční počítačoví maniaci sú experti tak ako on.

Keby sa ho ktosi spýtal, prečo to robí, ťažko by na to vedel odpovedať. Je pravda, že sa mu Andrea veľmi páči, jeho cieľom však nebolo získať

si jej priazeň obvyklým spôsobom – teda spýtať sa jej, či by nechcela s ním chodiť a podobné veci. Praví počítačoví maniaci ako on nemajú čas na vážne vzťahy. Jednoducho chcel, aby mala o ňom dobrú mienku, vlastne, ani nie tak dobrú, ako... ako by to povedal... chcel ju proste ohúriť a vyvolať v nej obdiv k nemu.

Doteraz Andrea neprejavovala voči Vitovi nadšenie. A mohla! Vito bol vysoký, pekný a keďže mal dobre zarábajúcich rodičov, bol vždy pekne oblečený – kožené bundy, najmodernejšie džinsy, tenisky, šiltovky, opasky, bezprstové rukavice a k tomu všetkému mal aj vynikajúce známky napriek tomu, že nebol bifloš. Väčšina ostatných báb zo školy, na rozdiel od nej, prejavovali o Vita dosť veľký záujem.

Neďaleko postávali aj Tamara a Vesna, ale ony boli čosi iné. Je pravda, že patrili k tej menšine, o ktorú sa Vito nezaujímal. Nepríťahovali ho ako Andrea, ale boli pekné, a tak si myslel, že by nebolo od veci prezentovať sa aj pred nimi ako drsný chalan. Boli však známe tým, že ich zaujímali iba starší chalani. Teda to, že si nevšíмали Vitovu neodolateľnosť neznamenalo, že by zlyhal, bola to vec ich vkusu. A o vkuse sa nediskutuje.

– Vito, nevrátil si mi Mad Duke, – traslávým hlasom vysvetľoval Pišta, pritom veľmi dúfal, že ho týmto tvrdením dodatočne nerozhnevá.

– Čo som ti nevrátil?

Andrea dojedla sendvič, odkráčala k smetnému košu, zahodila papier a potom sa pobrala do triedy. Vesna a Tamara zbadali večného študenta Kruna, jediného chalana zo školy, ktorý ich zaujímal a hneď sa k nemu pridali. Po tom, ako zostal bez obecenstva dievčat, Vito stratil chuť trápiť Pištu.

– Mad Duke, bol na diskete, ktorú som ti požičal pred dvoma týždňami, – vysvetľoval Pišta a ani netušil, že nebezpečenstvo už uplynulo.

– Pred dvoma týždňami si mi požičal nejakú disketu? – snažil si spomenúť Vito.

– Áno, vložil som ti ju do toho starého počítačového časopisu, čo som ti dal...

– Fakt? – spomenul si konečne Vito. – Dal si mi disketu do časopisu? Vieš čo ja robím s tvojimi časopismi?

– Čo?

– Hádzem ich na povalu a ani sa do nich nepozriem. Mňa teória nezaujíma.

– To nie je správne.

– Nie je, čo? A načo mi dávaš furt tie staré čísla?

– Aby si si ich prečítal.

– To určite. Pcháš mi ich, lebo sám s nimi nevieš, čo robiť. Ako si povedal, že sa tá hra volá?

– Mad Duke.

– Super to znie. Strieľačka?

– Čoby strieľačka, – zasmial sa Pišta, lebo pochopil, že Vito už nie je nahnevaný. – Vieš, čo znamená Duke?

– Duke? Počkaj... gróf, vojvoda?

– Aha. A ako by vojvoda strieľal?

– Teda to nie je strieľačka. Tak avantúra?

– Tomu ver.

– Super. Dobre, tak mi teda nemusíš nosiť tú novú disketu, kým neprejdem vojvodu.

– O.K. A vieš, kde si zapotrošil môj časopis?

– Je na povale.

– Vaša povala má stodvadsať metrov štvorcových!

– Nejako ho už nájdem, neboj sa. Ale zaujíma ma iná vec. Ty skutočne čítaš ten počítačový časák?

– Prelistujem ho, niečo si prečítam, a tak. Sú tam zaujímavé texty.

– Pre mňa je to samá nuda. Ja vnímam počítače ako heker.